

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל

תוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַ"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירֵי הַזֹּהַר, סְפִירִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מִדָּהִים בְּהִמְשָׁכִים מְשֻׁנֵּי בַעֲלֵי תִּשּׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מִקְדָּשִׁית וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּה, וְלִהְיוֹת קָשׁוּר לְנִשְׁמַת הַרָּשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַת "קֵי" בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹכֵב"א

תַּנְשֵׁרִי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר נעמוד מקצועי

0527615936

תזכין הענינים

- ה..... אור הזהר המחלק
- ז..... הסכמות ומכתבים (המשף)
- ט..... שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א
- יא..... שבת בו תשוב
- טו..... זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים
- כ..... עניני צניעות (המשף)
- כא..... השבת בישראל כהלכתה
- כג..... ספורי הזהר
- כה..... מפני מה הסתיר הקב"ה מפעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?
- כז..... בעיר קראקא
- כט..... מזפה הרבים כהלכתה
- לא..... אגרות הזהר

עקבתא דמשיחא

אימתי יבוא הגואל?

אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: אימתי יבוא הגואל? -
לכשירדו לירידה התחתונה, אותה שעה אני גואל אתכם...

(ילקוט שמעוני)

הפחות יתן עיניו בגדול ממנו

ונותן הפחות את עיניו, במי שהוא גדול ממנו, ואומר לו: אף
על פי שאתה אומר כהלכה ואני איני אומר כהלכה, יעברו
דבריך ויתקיימו דברי, אפילו כל העולם יחרב.

מעמדם של הגדולים בדור

לפני בוא המשיח יראו הגדולים כך: כל מחשבתם להרבות כבוד
עצמם וביתם, ולהוריש ממלכתו לבניו עד עולם, כבוד
שמים אצלם טפל דטפל, עושים שדוכים מכל חטאי עמי,
סומכים על עצמם ועל יחוסם, ומי יאמר להם מה תעשה. לבסוף
- יבטלו, והיו כלא היו. זהו הברור בימות המשיח.

וכן מובא בתוספות בן יחיאל: מלכים אלו ומאן מלכי רבנן אשר
כל מחשבתם להרבות כבוד עצמן וכבוד ביתם... ונותן הפחות
עיניו, במי שגדול ממנו, עם קנאה ותאווה וכבוד שלהם, להשיג
יותר ויותר, ולכבוד עצמן דורשים, ולא לטובת ישראל, כי כבודם
עיקר, וכבוד שמים בעד עמם ונחלתם לדרוש - הוא טפל אצלם,
וטפל דטפל, וגם תורתם... הוא אצלם לתכלית גדולתם ולנצחנות
לגדל עצמם על חברים בגאווה...

וכן ראה ברוח הקודש המעמד בדורות האחרונים קודם ביאת
הגואל. גדולים הם כאלו, וכאשר הם בתקפם, מי יאמר להם
מה תעשו... אפילו כל העולם כולו יחרב על ידי דרך הגויים
הזו, מה אכפת ליה. אחרי כי הוא רב ושבט המושלים בידו, כי
הוא במרומי קשת, ומדעתו להוריש ממלכתו גם לבניו כן עד
עולם... או חרב - מלשון חורבן, כי נחרבו בגשמיות או ברוחניות
ונהפכו לזרים... וסומכים עצמן על יחוסם וכח תורתם, ולצרף
גם חיצוניות עמהם לזרעיהם, והם בוטחים בעצמן בזה, עד כי

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אך אם מוציא בשפתיו אף על פי שאינו מבין אפלו פרוש המלות מפני שהוא עם הארץ הרי זה מקים מצות ולמדתם, ולפיכך כל עם הארץ מברך ברכת התורה בשחר לפני הפסוקים וכן כשעולה לספר תורה. במה דברים אמורים בתורה שבכתב אבל בתורה שבעל פה אם אינו מבין הפרוש אינו נחשב למוד כלל ואף על פי כן יש לאדם לעסק בכל התורה גם בדברים שלא יוכל להבין ולעיתיד לבוא (זהר וישב דף קפה) יזכה להבין ולהשיג כל התורה שעסק בה בעולם הזה ולא השיגה מקצת דעתו. (שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק ב' הלכה יב ויג)

סגלה לטמטום הלב - לטהר את עצמו במקוה וללמד ספר הזהר כי זהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשך
להבין ענין טמטום הלב וטמטום המוח שטמטום הלב היא שנעשה לב האבן וכו', ועצה היעוצה לזה לטהר את עצמו במקוה וללמד ספר הזהר כי זהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשך וכו'. (אמרי קדוש סטערליסק אות י"ט)

הפעל שם טוב זכרוננו לברכה: באמירת הזהר, אחד המכון ואחד שאינו מכון ובלבד שירבה
ממורי (רבי הלל מפאריטש) אמר הפעל שם טוב זכרוננו לברכה בשלשה דברים הקלל הפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים אלא אחד המכון ואחד שאינו מכון ובלבד שירבה. הראשון, אמירת הזהר מסגל לנשמה וכו'.

תקוני זהר דף אחד בשביל תקון נשמה
וכל אחד שקבל ממני עבודת השם יראה לעסק בתקון נפשי ולאחר אריכות ימי ושנותי ללמד בעדי כל יום פרק משניות ולומר קצת תקוני זהר בשביל טובת נפשי לכל הפחות דף אחד וללמד קצת אגדה וזה בכל יום מי"ב חדש הראשונים וככה כל ימיהם, ובזה ישארו בהתקשרות לעולם.

זהר עבד תקון נשמה

וכן יזהרו בני ותלמידי ללמוד כל ימיהם איזה שעור תקוני זהר בעבורי, ובכח זה יהיה להם התקשרות, ואם יזכני השם להתקן אזור להם זו הטובה.

ועוד באתי לבקשך שתחזר בעל פה מסכת ברכות ותראה לגמור, ואל תתשלול מזה למען השם, כי טובה גדולה יצמח לך בנפשך על ידי זה, ותאמר בכל יום איזה דפים תקוני זהר.

מאירים נשמת האדם
שני הספרים, הזהר הקדוש ואור החיים הקדוש, מאירים את נשמת האדם.
(בעל סוד העבודה)

לגמור בכל חדש ספר התקונים מועיל יותר מכל למודי ספרי מוסר והנה לרפאות חלאים הפנימיים, דהינו להעלות הנפש מבחינת הקטנות, הוא להתעורר תמיד בשמחה ישמח ישראל בעושי, אבל לזה צריך גם כן סיעתא דשמיא, והנה העצה היעוצה לזה להרבות באמירת תקוני זהר הקדוש, ודיקא לומר תקונים, שעל זה נתיסד התקונים לתקן בחינת מחין דקטנות, כמובא בספר כסא מלך בהקדמתו, ולומר אמירה פשוטה בלי שום פרוש כלל בחינת אלקות ובהתעוררות, ובאם תרגיל עצמך בזה תראה פלאות, וכאן נתתי להחברים תקוני הנפש לגמור בכל חדש ספר התקונים, וקדם תגמור התקונים בשלש פעמים, דהינו לומר בפעם ראשון שליש תקונים בפעם אחד, וככה שני ושלישית, ואחר כך תגמור בכל חדש בלי ישנה וזה יועיל לך יותר מכל למודי ספרי מוסר.

(אגרות שומר אמונים אגרת מה)

הפעל שם טוב: ללמוד מאמר אחד מתקוני זהר קדם השנה
מכתב מורנו הפעל שם טוב להרב רבי דוד ממיקאלאיוב, עצה שלא לירא בשנה, ללמוד מאמר אחד מתקוני זהר קדם השנה.
(כתר שם טוב)

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁנָה)

שנת תשל"ח

משה שטערן

**אב"ד דעברעצין ונייהייזל יצ"ו בעהמ"ח שו"ת באר משה ה"ח
בלאאמו"ר הרא"ש, בעמ"ח ספר גפי אש ומליצי אש וש"ס ברוקלין
יע"א**

בעזה"ת

אל מע"כ ידידינו הרב המופלא ומופלג בהפלגת חכמים ונבונים זי"ר יפר"ת לוחם
מלחמת ה' בגבורה כש"ת מו"ה שליט"א,
אחרי תת שלו'.

מה נכבד היום בהגלות נגלות לאור השמש ספר נכבד ויקר הנקראת "קדושת ישראל".
קונטרס מוקדש לרומם קרן הצניעות וקדושת בנות ישראל והסברה מיוחדת עד כל עניני
איסור יחוד איך להשמר ממנו ואיך להיזהר בו שרבים וגם שלמים בדורנו נכשלים בו
הכל ה' עליו השכיל בליקוטי בתר ליקוטי מספרי הפוסקים וספה"ק.

חיבור מקורי יחיד במינו בשפה המדוברת, החיבור ההוא הוא אוצר כל כלי חמדה
יהיה כשלחן ערוך מיוחד בכל פרטי איסור יחוד, מה שלא ה' עדיין לעולמים לחבר
חיבור נכבד במקצוע הזה, הכולל בתוכו כל הדינים השייכים לעניני קדושה אחד מהם
לא נעדר, הן צניעות המלבושים לאנשים ונשים, כל דיני יחוד, וגם הסברה נפלאה בגודל
המכשלה בענין הליכה לרופאים. והדרכה מיוחדת בהנהגת הנשים הצנועות והכשרות,
כאשר כבר הרעשתי ארץ ומלואה כבר מכמה שנים מגודל הפריצות ברופאים קלים
והמכשולות הגדולות היוצאות מהם, ומה גם המאורעות האימות המתהווים ע"י שימושי
הרופא בלי שמירה מיוחדת, שהחריבו לעשרות משפחות בזמן האחרון ערו ערו עד
היסוד.

והיה מן הראוי לצאת בקרית חוצות בקול רעש גדול עד שתזדעזע עולם ומלאה
שכל מי שיראת ה' נוגע ללבו ורוצה להנהיג בית כשר ותורתי בדרך המסורתי ירחיק
כמטחוי קשת ויותר מאהלי הרופאים הרשעים המופקרים האלו כי כל באי שער ביתן
לא ישובון ח"ו למדות בנות ישראל הכשרות. וגם המצא תמצא בחיבור הלזה בירור
וליבון בענין הליכה לרופאים הנקראים פסיכיאטרים ופסיכאלאגען וקיראפרקטיקאים
המגבילים הרבה פעמים במכשולות שונות במחשבה דיבור ומעשה.

וגם הפליא לעשות קו' נפלא לאיזה רופאים ללכת ואיך להיפטר מכל חשש יחוד.

וגם טרח ועמל טהור גברא לאסוף דוגמאות רבות של חששות יחוד רציניים יום יום להאב, להאם, להאח, לאחות ולשאר חברי המשפחה.

ובפרט המכשול הגדול מיוחד במלאכת האפיסעס אשר אחוזו עצומה נכשלים באיסור זה דבר יום יום ביודעים ובלא יודעים.

וגם עניני יחוד המתרחשים בטעקסי, במעלית, משולחים, רוכלים, מובילי סחורה בבית. אוצר דינים והנהגות הנוגעים לחתן וכלה והמחותנים מהצעת השידוך ועד החתונה. (והארכתי בזה בחיבורי הרבה בשו"ת באר משה ח"ד).

ומה ששאל ממנו אודות מזוזות אם שפיר דמי לקנות מזוזה מיד סוחר או חנות ולקבעה בבית מבלי בדיקת סופר מומחה ויר"ש מאוד, בימינו אלה שנמסרו בעווה"ר כשרותן של דברים העומדים ברומו של עולם לבעלי כיסין ובעלי פטמין ורובם של כלל ישראל כצאן לטבח יובל ומלאו בתי 90 אחוזים מישראל מזוזות הפסולים הנכתבים מנשים וסופרים קלים ומי מהם גם בעצם יום השבת, וכמות גדול מהם מעשה דפוס בעלמא, הצד השוה שבהן שפסולים מן התורה לכל הדעות, ואלו הצאן מה חטאו כי יאריכו ימיהם מבלי קיום מצות מזוזה ותפילין. (ובספרי שו"ת באר משה ח"ו הארכתי בזה) וכל מין דין ראוי לכל בר ישראל לרכוש לו חיבור הנפלא הלזה למען ידע לפלס מעגל דרכיו במסילה הישרה העולה בית א"ל ויהיה לבו נכון ובטוח להעמיד דורות ישרים בקדושה ובטהרה ולהמשיך שושילתא קדישא לדורות הבאים עד ביאת ינון במהרה ב"א.

מוש"ק פ' פקודי שנת תשל"ח לפ"ק פה ברוקלין יצ"ו

משה שטערן

אב"ד דעברעצין יצ"ו

המשך מעמוד ד

עברו ובטלו והיו כלא היו, וכן עם שדוכים וחתנים כאלו מכל חטאי עמי, עד כי יתמו חטאים מן הארץ... להודיע כי כן הוא הבורר מעמד הדור מן ימות המשיח. (הגאון הקדוש בעל "לב העברי" זצ"ל)

הערב רב שולטים על ישראל

הראשים על ישראל יהיו בכל אתר ואתר - הערב רב, וכל יראי השם יהיו בצער ובדוחק תחתם - המה יהיו הדיינים ויקבלו שוחד, ותמלא הארץ חמס מפניהם.

ה"רעיא מהימנא" מביא (בפרשת נשא דף קכ"ו), וזה לשונו: ואני חשיב בעינייהו

בין ערב רב רשיעיא ככלב מת דסרח בינייהו, דחכמת

סופרים תסרח בינייהו בכל קרתא וקרתא ובכל אתר דישראל מפוזרין

בין מלכוון ואתהדרו אנון ערב רב רעיין על ישראל עאנא דקודשא בריך

היא דאתמר בהו (יחזקאל ל"ד ל"א): "ואתן צאני וצאן מרעיתי אדם אתם",

המשך בעמוד י

שִׁלְחַן עֲרוֹךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מַחְבֵּר וְרַמְ"א

מַחְלָק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יֵצֵא לְאוֹר ע"י הָאֲדמו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁנַת תש"ס לַפ"ק עַל או"ח ויו"ד

סֵדֶר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פָּרָשַׁת וַיִּקְהַל

שימון ש - שיסדר שולחנו במוצאי שבת, ובו
סעיף אחד
א. לעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת כדי
ללוות את השבת אפילו אינו צריך אלא לכוזית:
סימן שא - באיזה כלים מותר לצאת בשבת
ואיזה מהם אסורים, ובו נ"א סעיפים
א. אין לרוץ בשבת אלא אם כן הוא לדבר מצוה
כגון לבית הכנסת או כיוצא בו. הגה: ואסור לפסוע
יותר מואמה בפסיעה אחת אם אפשר לו בפחות (אור
זרוע והגהות אשירי פרק מי שהוציאוהו):
ב. בחורים המתענגים בקפיצתם ומרוצתם מותר
וכן לראות כל דבר שמתענגים בו (וכן מותר לטייל,
בית יוסף):
ג. היה הולך והגיע לאמת המים יכול לדלגו
ולקפוץ עליה אפילו אם היא רחבה שאינו יכול
להניח רגלו ראשונה קודם שיעקור שניה ומוטב
שידלג ממה שיקפנה מפני שמרבה בהלוך ואסור
לעבור בה שלא יבא לידי סחיטה:
ד. היה הולך לדבר מצוה כגון להקביל פני רבו
או פני מי שגדול ממנו בחכמה יכול לעבור בה
ובלבד שיעשה שינוי כגון שלא יוציא ידו מתחת
שפת חלוקו כדי שיזכור ולא יבא לידי סחיטה (ועיין
לקמן סימן תרי"ג סעיף ה' ובסעיף ח' בהג"ה) ואסור
לעבור בסנדלו דכיון דאינו יכול להדקו ולקשרו
יפה חיישינן דלמא נפל ואתי לאתויי אבל במנעלו
מותר:
ה. ההולך לדבר מצוה מותר לעבור במים אף
בחזרה כדי שלא תהא מכשילו לעתיד לבוא:
ו. ההולך לשמור פירותיו מותר לו לעבור במים
בהליכה אבל לא בחזרה:
ז. כל היוצא בדבר שאינו תכשיט ואינו דרך מלבוש
והוציאו כדרך שרגילין להוציא אותו דבר חייב וכל
תכשיט שהוא רפוי שאפשר לו בקל ליפול אסור
לצאת בו ואם יצא פטור ואשה לא תצא בתכשיטים

שדרכה לשלפם (פירוש להסירם מעליה) ולהראותם.
הגה: ועיין לקמן סימן ש"ג סעיף י"ח אם אסור אפילו
בחצר או בבית. הלכך לא יצא איש לא בסייף ולא
בקשת ולא בתריס (פירוש מגן) ולא באלה ולא ברומח
ולא בכלים שאינם תכשיט ואם יצא חייב חטאת
ולא בשריון ולא בקסדא (פירוש כובע של ברזל) ולא
במגיפים (פירוש אנפלאות של ברזל) ואם יצא פטור
שהם דרך מלבוש ולא יצא בתפלין מפני שצריך
להסירם כשיכנס לבית הכסא ולא יצא קטן במנעל
גדול דלמא נפל ואתי לאתויי אבל יוצא הוא בחלוק
גדול ולא יצא במנעל אחד אם אין לו מכה ברגלו
דלמא מחייבי עליה ואתי לאתויי אבל אם יש לו
מכה ברגלו יצא באותו שאין בו מכה:
ח. לא יצא במחט התחובה לו בכגוד בין נקובה
בין שאינה נקובה ואם יצא בנקובה חייב ובשאינה
נקובה פטור ויש אומרים בהפך:
ט. לא יצא בטבעת שאין עליה חותם ואם יצא
חייב ואם יש עליה חותם לרש"י פטור ולרבינו תם
ולהרמב"ם מותר דאינו תכשיט אלא לאיש אבל
דבר שהוא תכשיט לאיש ולאשה אסור גם לאיש.
(ועיין לקמן סימן ש"ג):
י. טבעת שקבוע בה אבן וכן אם כתובים בה
אותיות אין עליה חותם מיקרי שלא נקרא חותם
אלא אם כן חקוקים בה אותיות או צורות:
יא. דבר העשוי לתכשיט ולהשתמש בו כגון
מפתחות נאות של כסף כמין תכשיט אסור שהרואה
אומר שלצורך תשמיש מוציא ויש מתירים אם הוא
של כסף. הגה: ומכל מקום אסור לצאת בתיק של בתי
עינים שקורין בריל"ן אף על פי שהתיק הוא של כסף
דהבתי עינים בעצמם הם משוי (בית יוסף) ואם המפתח
של נחושת וברזל אפילו מחובר וקבוע בחגורה אסור
(מרדכי פרק במה אשה ובית יוסף בשם תשובת הרשב"א)
ויש שכתבו שנוהגין בזה להתיר (בית יוסף בשם תשובת
אשכנזית הר"ף והאגודה וכן משמע באור זרוע):

המשך בעמוד טז

המשך מעמוד ח

ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמיד חכם ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב ביניהם ולא יהבין לון באתרין סגיאין, אלא דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילו דלהון, ואפילו חיי שעה, וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדחקה ביגונא חשיבין ככלבים, בנים המסולאים בפז, איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות? דלא אשכחו אכסניא ביניהם, ואנון ערב רב אנון עתירין בשלוח בחדוא בלא צערא בלא יגונא כלל, גזלנין מרי שוחד דאנון דינין רישי עמא "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" (בראשית ז' ג'), עליהם אתמר (איכה א' ה'): "היו צריה לראש..."

הערב רב רמאים כנחשים ועקרבים

מובא עוד ב"רעיא מהימנא": רמאים כנחשים ועקרבים דעקרין מלי דרבנן, ודיינין לשקרא. עלייהו אתמר (איכה א'): "היו צריה לראש". נאמר (שמות ב'): "וירא כי אין איש" - דישראל באלין רשיעיא ערב רב, ודא בסוף גלותא.

אין דור האחרון מתקיים אלא בהבל פיהם של תנוקות של בית רבן באותה שעה בכה ר' עקיבא, אמר לו: "על מה קא בכית?" אמר לו: "אוי לדור שיהיו יתומים ממך!" אמר לו: "אל תאמר כך, אלא וי לדור, שיהיו יתומים בלי אב, בלי חכם מורה ובלא תלמיד הוגה, וימים יבואו, שכל הדור יהיו חצופים ועזי פנים ותשתכח תורה ואין דורש ואין מבקש, והמתעורר ליבו בתורה יהיה נבזה וחדל אישים. וי לדור ההוא כד ייתי ההוא דרא". אמר לו: "לית דרא ההוא מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, כד אנון רכיכין בלבד, וכד אנון קשישין אורייתא משתכחת מנהון". (מדרש הנעלם שבזוהר חדש פרשת בראשית)

וי לדור, שלא ידעו להיכן לפנות!

שם נאמר: אבל וי לדורא כד רעיין לא משתכחין וענא סאטן [והצאן סוטה] ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי לא לימינא ולא לשמאלא. (מדרש הנעלם שבזוהר חדש פרשת ויקרא)

דור שלא יהיה להם מגן

וזמין עלמא דלא ישתכח מאן דיגן עלייהו וכל אנפין חציפין ישתכחון בין לעילא בין לתתא... וזמינין בני עלמא דצווחין ולית מאן דישגח המשך בעמוד לב

שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּבָה

לקוט מִסְפָּר שִׁכְר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

כל צדיק וצדיק יש לו חופה בפני עצמו

וכל אחד ואחד יש לו חופה בפני עצמו לפי כבודו, שנאמר (ישעי' ד, ה) כי על כל כבוד חופה, ומושכין ממנה ד' נהרות, א' של חלב, וא' של יין, ואחד של אפרסמון, ואחד של דבש, וכל חופה וחופה למעלה ממנה גפן של זהב, ול' מרגליות קבועות בו, וכל אחד מבהיק זיוו כזיו הנוגה, וכל חופה וחופה יש בה שולחן של אבנים טובות ומרגליות.

ובספר אספקלריא המאירה (פרשת כי תשא) כתב וזה לשונו: הנה מבואר בזוהר בכמה מקומות וגם בהרבה ספרים חכמי האמת שיש חילוקים רבים בין צדיקי יסוד עולם בעולם הבא בגן עדן, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ברמז כל צדיק וצדיק יש לו מדור בפני עצמו. וכלל הענין הוא כי יש גן עדן שלמטה ויש גן עדן שלמעלה. והנה למטה חלוק הרבה גן מעדן, כי עדן הרבה עדיף מהגן ולמעלה הימנו. וכל מי שזוכה לישב בגן שלמטה, אינו זוכה לעדן רק בשבתות וימים טובים. וכשיצא שבת חוזרים מעדן שלמטה לגן שלמטה הימנו. ויש צדיקים יותר גדולים אשר זוכים לעדן כל ישיבתם, וכשיגיע שבתות וימים טובים להיות להם מעלה יתירה, עולים מעדן שלמטה לגן שלמעלה מהם ועדיף יותר מעדן שלמטה. ויש עוד צדיקים שלמעלה יותר מהם שיושבים תמיד בגן שלמעלה, וממילא בהגיע ימי הקודש עולים עד לעדן שלמעלה שעליו נאמר, עין לא ראתה אלקים זולתך. אכן צדיקים וחסידים היותר גדולים שבכל ישראל כגון אבות הקדושים ואמהות והשבטים ומשה ואהרן וכיוצא בהם, המה בני היכלא דמלכא עילאה שיושבים תמיד בעדן עצמו שלמעלה, והמעלה שיש להם בימי הקודש אין להשיג לשום אדם ושום נברא בעולם, כי מתחדשים עם השכינה כביכול בשוה.

שישים מלאכים עומדים בראש כל צדיק וצדיק

וישישים מלאכים עומדים לראש כל צדיק וצדיק, ואומרים לו, לך אכול בשמחה דבש, שעסקת בתורה שנמשלה כדבש, שנאמר (תהילים יט, יא) ומתוקים מדבש, ושתה יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, שעסקת בתורה שנמשלה כיון, שנאמר (שיר השירים ה, ב) אשקך מיין הרקח.

שמונים רבוא מיני אילנות יש בכל זווית וזווית

והכעור שבהן כדמותו של יוסף וכדמות רבי יוחנן, ופריטי רמון של כסף מוקף כנגד השמש, ואין אצלם לילה, שנאמר (משלי ד, יח) ואורח צדיקים כאור נוגה, ומתחדש עליהם לשלש משמרות, משמרה ראשונה נעשה קטן ונכנס למחיצת קטנים ושמח שמחת קטנים, משמרת שניה נעשה בחור ונכנס למחיצת בחורים ושמח שמחת בחורים, משמרה שלישית נעשה זקן ונכנס למחיצת זקנים ושמח שמחת זקנים.

הבתים של הצדיקים בשלוש מאות ועשרה עולמות

ויש בגן עדן שמונים רבוא מיני אילנות בכל זוויותיו, הקטן שבהן משובח מכל עצי בשמים, בכל זווית יש בו ס' רבוא של מלאכי השרת מזמרים בקול נעים, ועץ החיים באמצע ונופו מכסה כל גן עדן, ויש בו ת"ק אלף טעמים, ואין דמותו של זה דומה לזה, ואין ריחו של זה דומה לשל זה. וז' ענני כבוד למעלה הימנו, ומארבע רוחות מכין אותו, וריחו הולך מסוף העולם ועד סופו, ותחתיו תלמידי חכמים שמבארין את התורה, וכל אחד יש לו שתי חופות, אחת של כוכבים, ואחת של חמה ולבנה, בין כל חופה וחופה פרגוד של ענני כבוד.

ולפנים ממנה עדן שבה י"ש עולמות, שנאמר (משלי ח, כא) להנחיל אוהבי יש, יש בגימטריא שלש מאות ועשרה, ובתוכה שבעה בתים של צדיקים^{לז}, ראשונה, הרוגי מלכות, כגון רבי עקיבא וחביריו, שנייה, טבועים ביסיה^{לח}, שלישית, רבן יוחנן בן זכאי ותלמידיו, מה היה כוחו, שכך

הערות

^{לז}. ישע'י סד, ג' וראה ברכות דף ל"ד ע"ב (הובא גם כן להלן פ"ד). להלן פ"ג (מיל"ש בראשית רמז כ'). פ"ד (מזהר ויקהל דף ר"י ע"ב). פ"ה (מזהר פ' בלק דף קצ"ו ע"ב).
^{לח}. ובספר קב הישר (פרק ט"ז) כתב בשם מדרש הנעלם (פרשת נח) אמר רבי יהודה, ז'

היה אומר, אם כל השמים יריעות וכל בני אדם לבלרין וכל היערים קולמוסין, אינן יכולין לכתוב מה שלמדתי מרבותי, ולא חסרתי מהם אלא ככלב המלקק בים, כת רביעית, אלו שירד הענן וכסה עליהן^ל, כת חמישית, אלו בעלי תשובה, במקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורין אינן עומדין, כת ששית, אלו רווקים שלא טעמו טעם חטא מימיהם, כת שביעית, אלו עניים שיש בהן מקרא ומשנה ודרך ארץ, עליהם הכתוב אומר (תהילים ה, יב) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו, והקדוש ברוך הוא יושב ביניהן ומבאר להן את התורה שנאמר (שם קא, ו) עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי וגו', ולא פרסם הקדוש ברוך הוא כבוד המתוקן להם יותר ויותר, שנאמר (ישעיה סד, ג) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, עד כאן לשונו.

ובשבט מוסר שם ממשיך: ודע באמת שאין אדם יכול להשיג לחיי התענוג הזה אלא אם כן מסגף עצמו בעולם הזה על דרך אדם כי ימות באהל דאין השגת החיים כי אם אחר מיתה כזרע הנזרע שאין יכול להגיע לכלל צמיחה אלא אם כן נבאש ונסרח קודם שהיא בחינת מיתה לגבי ידיה כנזכר בפרק דלעיל. וענין זה הראה לנו הקדוש ברוך הוא בטבע חיי האדם שהרי אם אדם לא ישן מיד מת כנודע מארז"ל (סוכה נ"ג) ולכן הנשבע שלא לישן מתירין לו מיד, משום דאי אפשר לפי שימות.

והנה השינה אחד מס' מהמיתה כארז"ל (ברכות נ"ז), הרי תלויין חיי אדם במיתה, שאם ממית עצמו על ידי השינה שהוא ס' מהמיתה חי ואם

הערות

כתות של מלאכי השרת אצל השער דאיברי שערי צדק שעליהם אמר דוד המלך ע"ה פתחו לי שערי צדק כו' צדיקים יבואו בו. וז' פתחין הן לנשמות הצדיקים להכנס לגן עדן עד מקום מעלותם, ועל פתח שומרים. פתח הראשון נכנסת הנשמה במערת המכפלה שהיא סמוכה לגן עדן כו'. אמר רבי יוסי ראיתי גן עדן והוא מכוון נגד הפרוכת. זכתה לעלות יותר אזי נכנסת בפתח השלישי והוא נקרא זגול כו'. ומשבחת להקדוש ברוך הוא בבית המקדש של מעלה, ומיכאל שר הגדול שהוא כהן לא-ל עליון מקריב הנשמה זו לקרבן. אמר רבי חייא, הקרבה זו אינה באה כשאר הקרבנות, אלא כאדם המקריב דורון לפני המלך כו', עיין שם.

ל"ב. בזית רענן כאן: נראה לי דהם הילדים שקפצו לתוך הים, כדאיתא בגיטין פ"ה (דף נ"ז ע"ב).

לא מת. ותלמוד מכאן דאין השגת החיים האמתיים הם חיי עולם הבא אלא אם כן מסגף עצמו על התורה ועל העבודה. כדכתיב אדם כי ימות באהל באהלה של תורה כדרז"ל (ברכות ס"ג). וטעמו של דבר כידוע, דאין שייך מיתה אלא לחומר וכיון שאדם מסגף עצמו על התורה ועל קיום מצותיה מתמרק החומר ועולה לבחינת הרוחניים ונכנס בכלל החיים^מ, דכיון שאין חומר אין שייך מיתה כמדובר.

הרי אין השגת החיים אלא אחר מיתת החומר. ודע שהמסגפים עצמם בעולם הזה הם משיגים בזה חיי עולם הבא ובניהם אחריהם משיגים חיי עולם הזה, שבזכותם אוכלים בעולם הזה, כארז"ל אלו האבות היו אוכלים שכר מצותם בעולם הזה מה היו אוכלים בניהם אחריהם כו'. כך הוא המידה שכר מצות בהאי עלמא ליכא, כל אחד אוכל בזכות אבותיו ומצותיו שמורות לעולם הבא, וכן חוזר לכל אחד ואחד.

ובהיות שאוכל האדם בעולם הזה בזכות אבותיו יש לו פנאי לעשות תורה ומצות לזכות לעולם הבא, ולהניח לבניו אחריו שיאכלו בזכותו. ואם כן כמה צריך שישתדל האדם לעבוד לבורא. ולא יחוש על הצער שמקבל כיון שזוכה לעצמו ולבניו אחריו להניח להם מקום שיתפרנסו משם, שהרי ניזונים בזכותו כמדובר, צא ולמד ממה ששמעתי שהיתה אומה בעולם שהחזיקו למלכם שלהם לאלוה והמלך לא היה מתראה לעמו כי אם פעם אחת בשנה וביום שיצא וחזר בעיר בכל מקום שעבר היו נשחטים בפניו כמה בני אדם הם בעצמם על חיי המלך. והתועלת המגיע לאלו ששחטו עצמם על חיי המלך שהמלך היה פוסק פרנסה לבניהם אחריהם. הרי אומה זו היו ממיתים עצמם בידם על אהבת המלך ואהבת בניהם שיהיה להם מה לאכול. ואנו יודעים באמת שכל אותם הממיתים עצמם הולכים לחרפות, מיהו כבר היו עושים כך על אהבת המלך ובניו.

הערות

מ. בזית רענן כאן: כמדומה לי שהם בני משה שכסה אותן הענן לאחר החורבן [עיין ירושלמי סנהדרין פרק י' הלכה ה', איכה רבה על הפסוק (איכה ב, ה) היה ה' כאויב (פ"ב, ט). מהרז"ו לבמדבר רבה פרק טז, כה].

המשך בעמוד יז

זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

צדוק הדין

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם
בְּזֶמֶן הַזֶּה, וְכֻלָּם כְּלוּלִים בְּמֹשֶׁה.
אֶחָד - מֹשֶׁה הַנָּבִיא הַנֶּאֱמָן הָעֲלִיּוֹן,
וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד
הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוֹם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה
צַדִּיקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף
הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צַדִּיקְתָּךְ
כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו'.
זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבָדוּ כְּהַרְרֵי אֵל,
כְּמוֹ כָּל הַהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד
מֹשֶׁה הַנָּבִיא הַנֶּאֱמָן, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם
עא) וְצַדִּיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר
עֲשִׂיתָ גְדֻלּוֹת, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא נוֹטֵל
לְכָל הַצַּדִּיקִים, יָמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד
הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיט)
צַדִּיקְתָּךְ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת.
לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

נְעִילַת שַׁעְרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם

אִז מִתְכַּנֵּס הַכֹּל בְּזֶמֶן הַזֶּה, תּוֹרָה
שׁוֹכֵחַת וְתוֹרָה שׁוֹכֵחַת פֹּה. וְעַל זֶה
בְּזֶמֶן הַזֶּה נִנְעָלוּ שַׁעְרֵי תּוֹרָה, וְנִנְעָלוּ
שַׁעְרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזֶמֶן הַזֶּה.

צדוק הדין

תִּלְתָּא אִינוּן דְּאִסְתַּלְקוּ מִעֲלָמָא
בְּהַאי זְמָנָא, וְכֻלְהוּ כְּלִילָן
בְּמֹשֶׁה. חַד, מֹשֶׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא
עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צַדִּיקָא. וְחַד, דָּוִד
מִלְכָּא. בְּגִינֵי כֵךְ, תִּלְתָּא צַדִּיקֵי דִינֵי
הָבָא, חַד אִיהוּ דְיוֹסֵף וְצָבָאָה, קָדָם
לְכָל הֵנִי, וְדָא אִיהוּ צַדִּיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי
אֵל מִשְׁפָּטִיד תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא
יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחֲדוּי כְּהַרְרֵי אֵל,
כְּכֻלְהוּ טוּרִין עֲלָאִין. וְחַד מֹשֶׁה נְבִיאָה
מְהִימָנָא, וְדָא אִיהוּ דְבַתִּיב, (תהלים עא)
וְצַדִּיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ
גְּדֻלּוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נָטִיל לְכָל סְטִרִין,
יְמִינָא וּשְׂמָאֲלָא. וְחַד אִיהוּ דָּוִד
מִלְכָּא, וְדָא אִיהוּ דְבַתִּיב, (תהלים קיט)
צַדִּיקְתָּךְ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת,
לְעוֹלָם: דָּא דָּוִד מִלְכָּא.

נְעִילַת שַׁעְרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם

בְּדִין אֲתִכְנִישׁ כֹּלָא בְּהַאי זְמָנָא,
תּוֹרָה שׁוֹכֵחַת, וְתוֹרָה שׁוֹכֵחַת
פֹּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמָנָא נִנְעָלוּ תַרְעֵי
'אֲוִרִיָּתָא, וְנִנְעָלוּ תַרְעֵי דְכָל עֲלָמָא,
בְּהַאי זְמָנָא.

יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף

בַּשְּׁעֵתָא דְּמִית יוֹסֵף צַדִּיקָא, יָבִישׁוּ
מְקוֹרִין וּמְבוּעִין, וְכִלְהוּ
שְׁבִטִין נָפְלוּ בְּגִלוּתָא, פִּתְחוּ עֲלָאי
וְאָמְרוּ, צִדְקָתְךָ כְּהֶרְרִי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ
תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יְבוּשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף

בַּשְּׁעֵה שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבִישׁוּ
הַמְּקוֹרוֹת וְהַמַּעֲיָנוֹת, וְכֹל הַשְּׁבִטִים
נָפְלוּ בְּגִלוּת. פִּתְחוּ הָעֲלִיוֹנִים
וְאָמְרוּ, צִדְקָתְךָ כְּהֶרְרִי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ
תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה

בַּשְּׁעֵתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֶתְחַשֵּׁךְ
שָׁמַשׁ
וְאֶנְעֵלַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, נְהוֹרְהָא
דְּאַסְפֵּקְלָרִיָּאָה דְּנִהָרָא.

חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה

בַּשְּׁעֵה שְׁמַת מֹשֶׁה, נִחְשַׁךְ הַשָּׁמֶשׁ
בְּצִהָרִים, וְנֶנְעֵלָה תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
הָאוֹר שֶׁל הָאַסְפֵּקְלָרִיָּאָה הַמְּאִירָה.

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד ט

יב. לא יצא החייט במחט התחובה לו בבגדו ולא נגר בקיסם שבאזנו ולא סורק במשיחה שבצוארו ואם יצא פטור:

יג. לא יצא הזב בכיס שעושה להצילו מזיבתו שלא יטנף בה וכן אשה נדה שקושרת בגד לפניה שלא תתלכלך בדם נדותה אסורה לצאת בו אם לא יהא סינר עשוי כעין מלבוש אבל אם קושרתו כדי שלא יכאב לה הדם ולא תצטער מותר לצאת בו:

יד. דבר שהוא דרך מלבוש אפילו אם אינו לובשו אלא משום אצולי טינוף מותר לצאת בו בשבת. הגה: ולכן מותר ללבוש בגד מפני הגשמים או כובע על ראשו אבל אסור לאשה ליתן בגד על צעיפה מפני הגשמים דאין זה דרך מלבוש (הגהות מיימוני):

טו. אין הקיטע יוצא בקב שלו דהיינו שעושה כמין דפוס של רגל וחוקק בו מעט לשום ראש שוקו בתוכו ואינו עושה זה להלך בו שעל כל פנים צריך הוא למקלו אלא כוונתו כדי שלא יראה חסר רגל אלא

נכה רגל כיון דאינו צורך הילוכו אסור: **טז.** קיטע שאינו יכול לילך כלל על שוקיו אלא יושב על כסא וכשנעקר ממקומו נסמך על ידיו ועל שוקיו ונדחף לפניו ועושה סמוכות של עור או עץ לראשי שוקיו או רגליו התלולים וכשהוא נשען על ידיו ועוקר עצמו נשען גם על רגליו קצת אין יוצאים בהם בשבת דאידי דתלולים ולא מנחי אארעא זמנין דמשתלפי אבל בכסא וספסלים הקטנים שבידי מותר לצאת. קטע בשתי רגליו ומהלך על שוקיו ועל ארכבותיו ועושה סמוכות של עור לשוקיו יוצא בהם בשבת. הגה: וכן מותר לצאת במנעל של עץ שהרגל נכנס בו וליכא למיחש שיפול (רבינו ירוחם חלק ה') וכן בפנטני"ש דמשתלפי במהרה וממילא (רשב"א סימן תר"ז) ויש מחמירים ואוסרים (אגור) ולא ילך אדם יחף בשבת במקום שאין דרך לילך יחף ולא יצא אדם בשבת כמו שהוא יוצא בחול בלתי דבר אחר שיזכור על ידו שהוא שבת ולא יבא לחללו (כל בו):

כל שכן וקל וחומר אנו עדת ישראל הקדושים שה' אלהינו ותורתנו אמת ועולם הבא לנו ולבנינו שחפץ בקיום תורה ומצוות ועל אהבת בניו שיאכלו אחריו בזכותו. ובפרט בראות האדם מה שעושה עמו הבורא מיום שנוצר בבטן אמו עד שיוצא לאויר העולם שצריך כל אחד לסגף עצמו בעסק התורה והמצוות על אהבת הבורא למלא רצונו, והשכירות ששומרו בחייו בעודו על האדמה מכל דבר רע ונתן לו מצוות וחיי בהן לבדול מכל דבר המזיקו כרופא העומד על האדם תמיד להזהירו על כל מאכל המזיק שירחק ממנו, כאשר תראה בפרשת שמיני שצוה מזה תאכל ומזה לא תאכל, דכל מה שאסר הם דברים מזיקים מזגו של אדם וסותם ומטמטם מעייני ההשכלה ממנו. דכל שכן וקל וחומר דצריך האדם להמית עצמו על אהבתו כיון שאנו עבדיו חייבים לעובדו, ועם כל זה נוהג עם האדם כאב עם בנו וגם מרבה בשכרו כאלו אין עלינו חיוב לעובדו. ה' יחזקנו בעבודתו עדי עד אמן. ברוך ה' לעולם אמן ואמן^א.

ותדע כי כל אלו הציורים שתמצא במדרשי רז"ל של תענוגי גן עדן של כסף וזהב, אינם גשמיות כסף וזהב חס ושלום, כמובא בזה"ק (פרשת תרומה דף ק"נ ע"א), וזה לשונו, ויטעמ^ב ה' אלהים גן בעדן מקדם (בראשית ב, ח), איהו נטע ליה בשמא שלים כגוונא עלאה לעילא, וכל דיוקנין עלאין כלהו מרקמן ומתציירין בהאי גן עדן דלתתא, ותמן אינון כרובים לאו אינון גליפין בגליפוי דבני נשא, מדהבא או ממלה אחרא, אלא כלהו נהורין דלעילא גליפין ומתציירין בציורא מרקמא עובדי ידי אומנא דשמא שלים דקודשא בריך הוא, וכלהו מחקקן תמן, וכל דיוקנין וציורין דהאי עלמא כלהו מתציירין תמן, וגליפין ומתחקקן תמן כלהו כגוונא דהאי עלמא, עד כאן לשונו.

הערות

מא. ובספר מדרש תלפיות (אות ג') כתב בשם ספר חסד לאברהם (נהר ג', עין יעקב) וזה לשונו: דע כי בעת בריאת אדם הראשון יוצא מן גן עדן אל העולם לצורך תשמיש הגוף וכל צרכו, והיה הגן עדן של אדם הראשון כמו בית המקדש או בית הכנסת להתפלל בו, וכמו בית המדרש לעסוק בתורה ולקיים המצוות ולהתנבאות שם בשם ה', ושאר העולם היה שייך לכל רכושיו וחיותו הגשמי. רק שלא האריך אדם הראשון בשלותו ונתגרש משם עד כאן לשונו.

מב. מה שגילה המגיד להבית יוסף: ומובא באזהרות שבתחילת ספר מגיד משרים,

מה שגלה המלאך שהיה מתגלה תדיר לרבינו מרן הבית יוסף ז"ל, וגילה לו מה שמוכן ועתיד לו בעת צאת נפשו, וזה לשונו, ויפקון כל צדיקייא דגן עדן לקדמותך ושכינתא בראשיהון, ויקבלון יתך בכמה שירין ותושבחן, ידברוך קדמהון כחתן דמהלך בראש, כלהון מלוין יתך לחופה דילך.

והא זמינא לך שבעה חופות זו לפניך מזו, ושבעה חופות אחרנין זו למעלה מזו, ובחופה פנימאה ועילאה ז' נהרין דאפרסמונא טבא תמן כלהו, ומתקנן לך כורסייא די דהבא בז' דרגין, וקביען בה כמה מרגלין ואבנים טובות, והא כל צדיקייא ילוון וישוררו קמך עד די תמטי לחופה קדמאה, ותמן ילבשון יתך לבושא דיקר תניינא, וכן בכל חופה וחופה, עד דייעלון יתך בחופה בתראה ישתכחון עלך י"ד לבושי דיקר. ובתר כן יקומון תרי צדיקייא מאינן דמלוין יתך, ויקומון א' לימינך וא' לשמאלך כשושבינא לחתן, ויסקון יתך לכורסייא, ובעידן דתשרי למסלק, יילבושך לבוש דיקר על י"ד לבושי דעלך באופן דישתכחון עלך ט"ו לבושי דיקר, ובהאי יותיבו יתך לכורסייא, ויסבון כתרא דתלייא ויחתון יתה ברישך, ותיתיב על כורסייא וחד מימינך וחד משמאלך, וכל אינן צדיקייא יתבין סחור סחור שקלין וטרין עמך במילי דאורייתא, וכן עד משלם שמונים ומאת יום, דוגמת (אסתר א, ד) בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו וכו' שמונים ומאת יום.

ובתר כן תעביד לכל צדיקייא דבגן עדן משתייא דאורייתא ז' יומין, תדרוש את בלחודך במילין דאורייתא דאוליפתך בהאי עלמא ודאוליפתך בהנך שמונים ומאת יום.

ובתר כן יקומון כל צדיקייא וידברון יתך קדמיהון כחתן, וכלהו ילוו יתך ומדברון בתרך, וקצתהון מדברין קדמך ומכריזין ואמרין תנו יקר לברא קדישא דמלכא עלאה, והבו יקר לדיוקנא דמלכא, וכלהו מזמרין ומשוררין עד דמטי יתך לאתר דתלת עשרי נהרי דאפרסמונא, ואת טביל בקדמיתא, והכי מתעדי מינך חד לבושא מאינן דאת לביש, וכן בב', וכן בתליתאה, וכן בכלהו, עד דכד את טביל ב"ג הא עברין מנך י"ג לבושי, ובתר כן הוא נהר דינור נגיד ונפיק ותטבול ביה ויעדי מינך לבושא י"ד, וכד תסתלק מינך הא מזמנין לבושא דיקר חיורין ומלבישין יתך, והא מיכאל כהנא רבא זמין לאסקא נשמתך קמי קוב"ה, ומכאן ואילך לית רשו לגלאה דעין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, עד כאן לשונו.

הַמִּשָּׁךְ עֲנִינֵי צְנִיעוּת

דברי מוסר והתעוררות שלא יהיו אנשים ונשים בחדר אחד בלי מחיצה

א. התקנה שיהיו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה. תנו רבנן בראשונה היו נשים מבפנים ואנשים מבחוץ והיו לידי קלות ראש, התקינו שיהיו נשים יושבות מבחוץ ואנשים מבפנים ועדיין היו באים לידי קלות ראש, התקינו שיהיו נשים יושבות מלמעלה ואנשים מלמטה: היכי עביד הכי והכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל, אמר רב קרא אשכחו ודרשו וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד. אמרו: והלא דברים קל וחומר ומה לעתיד לבא שעוסקים בהספד ואין יצר הרע שולט בהם אמרה תורה אנשים לבד ונשים לבד, עכשיו שעוסקים בשמחה ויצה"ר שולט בהן עאכ"ו: וגרסת העין יעקב הוא ואין יצר הרע מתגרה בהם, ופירש רש"י שם שעוסקים בשמחה וקרובה לקלות ראש ועוד שיצר הרע שולט עכשיו לא כל שכן, (מסכת סוכה נא:).

ב. כשבאו לשאוב רוח הקודש עשו תיקון גדול, כל שכן בזמנינו בחתונות וב"מצוה טאנץ".

מענין התיקון הגדול שעשו בבית המקדש בשמחת בית השואבה כדי שלא יסתכלו האנשים בנשים, ואע"פ שמשם היו שואבים רוח הקודש (ירושלמי סוכה פ"ה ה"א) שהכל היו באים לשם לשאוב קדושה ותשובה שלמה, והנשים היו מלובשות כראוי בצניעות גדולה.

ג. אם בזמנם שהצניעות עמדה ברום המעלה תקנו תיקונים, אנו על אחת כמה וכמה.

הקדושה וטהרה היו אז על מדרגה גבוהה, כמובא בב"ב (דף צא:): אמר רבי יוחנן נהירנא כך הוו מטיילין (פירוש רשב"ם: משחקים) טליא וטליתא (פירוש רשב"ם: נער ונערה) בשוקא כבר שית עשרה וכבר שבע עשרה ולא הוו חטאן, וכ"ש היום שהנשים הולכות בבגדי פריצות וכו' ופעמים בגילוי בשר ממש אצל החתונות וה"מצוה טאנץ" צריך לעשות תיקון גדול כדי שלא יראו האנשים את הנשים.

ד. הבז למתלוצצים ואינו רואה פני הנשים יזכה לרב טוב הצפון צדיקים ועיקר חוזק החסידות מתחילה ועד סוף אע"פ שמתלוצצים עליו אינו מניח חסידותו וכוונתו לשמים ואינו רואה פני נשים, בפרט בין אנשים אחרים,

שכולם רואים הנשים, כגון שהי' בבית החופה, שהנשים שם מלובשות עדים, והכל מסתכלים והוא אינו מסתכל, לפיכך יזכה לרב טוב הצפון, כמו שכתוב אשר צפנת ליראיך, ועינו תשבע מזיו שכינה מלך ביפיו תחזינה עיניך. לכן טוב לו לאדם כשפוגע באשה הן פנוי' הן נשואה הן ארמית הן ישראלית הן גדולה הן קטנה להעביר פניו מלהסתכל בה שכן מצינו באיוב: "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה". (ספר חסידים ס"ט).

ה. מצוה הבאה בעבירה מוטב לא לקיימה
וכל מצוה הבאה עבירה על ידה, מוטב שלא יעשה המצוה, כמו מצוה לשמח החתן, ואם יש שם פריצים ויודע שבלא פריצות לא יהי', או אינו יכול להיות בלא הרהור, או אינו יכול להיות שלא לראות בנשים, אל יהי' שם עכ"ל, (ספר חסידים סימן שצ"ג).

ו. לא יתכן לברך שהשמחה במעונו כשיש הרהורים לא טובים.
המברך שהשמחה במעונו צריך לחקור אם קיימו "וגילו ברעדה" וכו', ואם תרבות אנשים חטאים שם וניבול פה ביניהם או נשים יושבות בין האנשים שהרהורים שם, לא יתכן לברך שהשמחה במעונו, (ספר חסידים סימן תתש"כ).

ז. "מעון" הוא מקום שמלאכי השרת אומרים שירה לפני המקום.
טעם שתקנו לומר שהשמחה במעונו ולא במכונו או בזבולו, משום דאמרין בחגיגה בפרק אין דורשין, שבעה רקיעים הם: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות, ומפרש שם, מעון, שבו כתות של מלאכי השרת אומרות שירה לפני המקום, והשירה היא השמחה לפני המקום, לפיכך אומרים שהשמחה במעונו, (אבודרהם).

ח. אין לברך שהשמחה במעונו איפה שיש חשש הרהור עבירה.
בקראקא נוהגין שבסעודה שעושין בליל שני מברכין אשר ברא ולא שהשמחה במעונו. והוא תימא, ולא מצאתי שום טעם למנהגם זה אלא, לפי שסעודה זאת קטנה היא ומושיבין האנשים והנשים יחד בחדר אחד. וכתב במנהגים דאין מברכין שהשמחה במעונו היכא דאיכא חששא דהרהור עבירה. ולפי זה ודאי היכא דאין שם אלא אנשים במסיבה צריך לברך שהשמחה במעונו. (ב"ח אה"ע סוף סי' ס"ב. וראה עוד כנסת הגדולה (סימן ס"ב סעיף כ"ט), הגהות לספר המנהגים, באר היטב (סימן ס"ב סקי"א), קיצור שו"ע (סי' קמ"ט ס"א), יד אהרן (סי' ס"ב סעיף כ"ח) בית שמואל (סי' ס"ב סקי"א) דאין לברך שהשמחה במעונו כשאנשים ונשים יושבים בחדר אחד).

המשך עניני צניעות בחוברת הבאה

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ז. לַעוֹלָם יְרוּץ אָדָם לְדַבֵּר הַלָּכָה וְאִפְלוּ בַשַּׁבָּת (ברכות ו:).

ח. תְּכַלִּית יָמִים הַלֵּילוֹת, וְתַכְלִית לַיְלֹת הַשַּׁבָּתוֹת (מדרש מובא בספר ברית אברהם).

ט. לֹא נִתְּנוּ שַׁבָּתוֹת אֶלָּא לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְיָדוּעַ מֵה שְׁפִי' הַקִּדְמוֹנִים עַל הַכְּתוּב כִּי אֶקַּח מוֹעֵד, שְׁמִי שְׁמַאֲבַד הַזְּמַן וְאֵינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה בַּשַּׁבָּתוֹת וּמוֹעֲדִים עָנַשׁ יַעֲנֵשׁ גַּם עַל יָמֵי הַחֹל וְאֵין לוֹ מָקוֹם פֶּטוּר שֶׁהִיא טְרוּד עַל הַמַּחֲזִי' וְעַל הַכִּלְכִּלָּה שֶׁהָיָה שַׁבָּתוֹת וּמוֹעֲדִים יוֹכִיחוּ כִּי אֵין בְּפִיהֶן נִכּוֹנָה (פלא יועץ ערך שבת).

י. כָּל שָׁכֵן בְּעָלֵי אֲמָנוֹת וְסוֹחָרִים הָעוֹסְקִים כָּל יָמֵי הַשָּׁבוּעַ בְּפִרְנָסָה לָהֶם נִתְּנָה הַשַּׁבָּת רַק לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת מְעַט וְלַעֲסֹק כָּל הַיּוֹם בַּתּוֹרָה כִּי זֶה הוּא חֲזוֹן וְהַעֲנֵג הַגָּדוֹל לְנִשְׁמָתוֹ, וְמֵה יִתְרוֹן לַעֲנֵג גּוֹפּוֹ אִם רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ הֵם לַעוֹלָם בִּיגּוֹן וְאַנְחָה, וְלָכֵן עַל כָּל פְּנִים יַעֲנֵג נִשְׁמָתוֹ בַּשַּׁבָּת וַיּוֹם טוֹב בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת (זכרו תורת משה סימן י').

יא. חֲבִיב אָדָם לַחֲדֹשׁ חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה בְּכָל שַׁבָּת כְּמוֹ שֶׁכָּתַב בַּזֶּהר הַקָּדוֹשׁ בַּחֲזֶרֶת נִשְׁמָה יִתְרָה לְמִקּוֹמָהּ שׂוֹאֵל אוֹתָהּ הַקָּב"ה מֵה חֲדוּשׁ אֲמַרְתָּ בַּתּוֹרָה (של"ה).

יב. אִם מְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת מְעַטְרִין לְאֲבִיו בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, וְמִי שְׁאֵינוֹ בָּר הַכִּי לַחֲדֹשׁ יִלְמַד דְּבָרִים שְׁלֹא לְמַד עַד הֵנָּה (מח"ב בשם האריז"ל אורח חיים ר"צ, ומובא בשערי תשובה שם).

יג. אִם מְחַדֵּשׁ בַּשַּׁבָּת הַנִּהְגָּה טוֹבָה אֵין לָהּ חֲדוּשׁ גָּדוֹל בַּתּוֹרָה יוֹתֵר מִזֶּה (יסוד ושורש העבודה).

יד. מִי שְׁמַאֲבַד הַזְּמַן בַּשַּׁבָּת וַיּוֹם טוֹב שָׁיֵשׁ לוֹ פְּנָאֵי יַעֲנֵשׁ גַּם עַל בְּטוּל תּוֹרָה שֶׁל יָמוֹת הַחֹל וְאֵין לוֹ מָקוֹם פֶּטוּר שֶׁהִיא טְרוּד עַל הַמַּחֲזִי' שֶׁהָיָה שַׁבָּת וַיּוֹם טוֹב יוֹכִיחוּ שְׁאֵין דְּבָרָיו אֲמַת וְלָכֵן כָּל רֹגַע בַּשַּׁבָּת וַיּוֹם טוֹב יִהְיֶה יָקָר לוֹ יוֹתֵר מִזֶּה וּפִז (קוהלת יר"ט סימן י').

טו. גְּרָסִינֵן בִּירוּשְׁלָמִי ר' חֲגִי אָמַר לֹא נִתְּנוּ שַׁבָּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים אֶלָּא לֶאֱכֹלָה וּשְׁתִּיָּה, ר' בְּרַכִּי אָמַר לֹא נִתְּנוּ אֶלָּא לַעֲסֹק בָּהֶם דְּבָרֵי תּוֹרָה, וּפִרְשׁ בְּתַנְחוּמָא דל"פ מ"ד לַת"ת אֵלוֹ הַפּוֹעֲלִים שְׁעוֹסְקִין בְּמִלְאכְתָּן כָּל יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ וּבַשַּׁבָּת

הם באים ומתעסקים בתלמוד תורה, ומ"ד להתענג אלו תלמידי חכמים שהם יגיעים בתורה כל ימות השבוע ובשבת הם מתענגים (ירושלמי, תנחומא).

טז. פועלים ובעלי בתים שאינם עוסקין בתורה כל ימי השבוע יעסקו יותר בתורה בשבת מתלמידי חכמים העוסקים בתורה כל ימי השבוע והתלמידי חכמים ימשיכו יותר בענג אכילה ושתיה קצת דהרי הם מתענגים בלמודם כל ימי השבוע (רמ"א ר"צ סע"ף ב).

יז. אמר להם הקב"ה לישראל אם אתם נקהלים בכל שבת ושבת בבתי כנסיות ובתי מדרשות וקורין בתורה ובנביאים מעלה אני עליכם כאלו המלכתם אותי בעולמי (תנחומא).

יח. אמרה תורה לפני הקב"ה, רבוננו של עולם, כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו אני מה תהא עלי אמר לה יש לי זוג שאני מזוג לך ושבת שמו שהם בטלים ממלאכתן ויכולים לעסוק בך (טור סימן ר"צ).

יט. לא ירבה בשנה בשבת יותר מדי שלא יביאנו לידי בטול תורה שאפלו תלמידי חכמים הלומדים כל ימי השבוע שהמצוה שיתענגו יותר וכדאיתא ברמ"א סימן ר"צ, אין הפרוש שיבלו כל היום בתענוגים רק ימשיכו יותר בתענוג משאר בני אדם (משנה ברורה ר"צ סק"ג).

כ. נראה דדעת הטור דקביעות מדרש בשבת אינו לדרש באגדה אלא לדרש דינין והלכות וכו' והכי משמע ב' אלו נאמרים וכו' ולא אפיס דעתא דר' חיא משום דעבד ר' אבהו שלא פתקון משרע"ה לדרש דינין והלכות, ומקורב נתפשט לדרש כל הדרשות באגדות ולא בדינין והלכות כל עקר נגד דת תורתנו, דעקר הדרשה צריך שתהיה ללמד את חקי אלקים ואת תורותיו להורות הלכות שבת והאסור ומותר, לפי מה שקורין שבת בס"ת, וגם להמשיך לב השומעים באגדה המדריכים ליראת השם למנעם מחטוא לפניו יתברך ובתשובה ולא יכון להראות שהוא חכם ויודע לדרש פסוק או מאמר בכמה פנים (ב"ח, שכנה"ג, מגן אברהם, ושאר אחרונים סימן ר"צ).

כא. הגם שצריך הדורש לדרש קצת דברי חכמה, מכל מקום עקר הדרוש יהיה להזהיר להמון ישראל את כל תקף פרטי העבירות שאדם דש בעקבו וענשו, וכמה דינים שנכשלים בהם (כף החיים אות י"ב, ועיין שם דמה שהאליהו רבה יצא להמליץ בעד הדרשנים זה אינו, עיין שם).

כב. רבינו האריז"ל היה מזוהר תמיד לתלמידו מהרח"ו ז"ל וגם בחלום ידבר בו שירבה דרושיו להוכיח לעם ולהחזירם בתשובה ובזה תלוי הגאולה (ספר החזיונות, מחב"ר אות ג).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

יוחי רמג ע"ב רמד, א

שליחות הנחש

רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא וכו'. עד דהוו אזלי, חמו חד חווא דהוה קמסחר (ואסטר) בארחא. סטו מארחא. אתא בר נש אחרא לגביהו, קטיל ליה חווא. אהדרו רישיהו, וחמו ליה, להווא בר נש דמית. אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא דמריה קא עבד. ברין נחמא דשזבינא.

רבי יוסי ורבי חזקיה היו הולכים למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא וכו'. עד דהוו אזלי, חמו חד חווא דהוה קמסחר (ואסטר) בארחא. סטו מארחא. אתא בר נש אחרא לגביהו, קטיל ליה חווא. אהדרו רישיהו, וחמו ליה, להווא בר נש דמית. אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא דמריה קא עבד. ברין נחמא דשזבינא.

יוחי

מיתת המקטרגים

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו במערותא דלוד, דעאלו קמי תקפא דשמשא, דהוו אזלי בארחא. אמר רבי אבא נסחר האי מערתא במלי דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

רבי אלעזר ורבי אבא אשתמיטו במערותא דלוד, דעאלו קמי תקפא דשמשא, דהוו אזלי בארחא. אמר רבי אבא נסחר האי מערתא במלי דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

עד שהיו יושבים, שמעו את קולו של רבי שמעון שהיה בא בדרכו, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. התקרב למערה, יצאו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערותא חמינא דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברחימותא דכנסת ישוראל

עד דהוו יתבי, שמעו קליה דרבי שמעון, דהוה אתי באורחא, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. קריב למערותא, נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערותא חמינא דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברחימותא דכנסת ישוראל

לגבי קדשא ברין הוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבן וגו'. אמר ליה, אלעזר ברחימו עלאה וקשירו דחביבותא אסתכלת.

אשתיק רבי שמעון שעטא. אמר, בכל אתר בעיית שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גיזא חדא אית לי גניזא, ולא בעינא דיתאביד מנייכו, והיא מלה עלאה, ואשכחנא לה בספרא דרב המנונא סבא וכו'.

יתבו לגו מערתא. אמר חמינא דיומא דין ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי (ב) רומאי מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא. אהדרו לגו מערתא יתבו וכו'.

קמו גלהו ונשקו ידוי, אמרו ברין רחמנא דאעילנא הכא, ושמענא מלין אלין. נפקו מן מערתא ואזלו, כד עאלו במתא, חמו עיטרא דבני נשא דמיתו, דנפל ביתא עליהו, יתבו וחמו דקא ספדי לאינון דמיתו, עם אינון רומאי וכו'.

פתח רבי שמעון ואמר וכו'. הכא לאו דיודאי נינהו אלין בכיין, אף על גב דמיתו ביה יודאי, ואלין יודאי, אלמלא הוו יודאי, לא מיתו, וכיין דמיתו, קדשא ברין הוא מכפר חוביהו.

ברוך-הוא, ורבי אלעזר פריש פסוק זה בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבן וגו'. אמר לו, אלעזר, באהבה עליונה וקשר החביבות הסתכלת.

שתק רבי שמעון שעה. אמר, בכל מקום צריך שתיקה, חוץ משתיקה של התורה. גניזה אחת יש לי גנוזה, ואיני רוצה שתאבד מכאן, והיא דבר עליון, ומצאתי אותו בספרו של רב המנונא הזקן וכו'.

יצאו מתוך המערה. אמר, ראיתי שיום זה יפל בית בעיר, ויעדרו שני [בני] רומאים מקטרגים. אם אני בעיר, לא יפל הבית. חזרו לתוך המערה וישבו וכו'.

קמו כלם ונשקו ידו. אמרו, ברין רחמן שנכנסנו לכאן ושמענו דברים אלו. יצאו מן המערה והלכו. כשנכנסו לעיר, ראו קבוצת אנשים שמתו, שנפל עליהם בית. ישבו, וראו שסופדים לאותם שמתו עם אותם הרומאים.

פתח רבי שמעון ואמר וכו' אף כאן לא של יהודים הם אלה בוכים, אף על גב שמתו בו יהודים, ואלה יהודים, שאלמלא היו יהודים לא מתו, וכיין שמתו, הקדוש ברוך הוא מכפר על עוונותיהם.

מִפְנֵי מַה הַסֵּתִיר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" אֶת הַמְּכַשֶּׁלָּה הַנוֹרָאָה?

פָּתָח

א. סִפּוּר הַגּוֹלוֹת שֶׁל בְּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת", מוֹבֵא בְּדִפֵּי בֵּית הַמִּדְרָשׁ קִרְאָקָא, כִּךְ:
לְמִשָּׁה יַעֲקֹבֹבִיץ', אָחִיו שֶׁל הַפְּרָנָס הָאֶמִיד יִצְחָק יַעֲקֹבֹבִיץ' הַמְּפָרָס, שֶׁגַּם הוּא הָיָה סוֹחֵר אֶמִיד בְּפָנָי עֲצָמוֹ, הָיוּ חֲמֵשׁ בָּנוֹת. אֶת אַרְבַּעַת הָרֵאשׁוֹנוֹת הִשְׁיֵא בְּזוֹ אַחֵר זֶה לְאַבְרָכִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, מִהַמְּבַחְרִים שֶׁבְּבִנֵּי פוֹלִין. בְּשִׁבִּיל הַבַּת הָאַחֲרוֹנָה בִּקֵּשׁ אֶת הַמַּעֲלָה שֶׁבִּינִיָּהֶם, וְלִשְׁם כִּךְ נִסָּע לִישִׁיבָה בְּלוֹבְלִין וּבִקֵּשׁ מִהָרֵב שְׂיֻצְבִיעַ בְּפָנָיו עַל הַטּוֹב שֶׁבַתְּלִמִּידֵי הִישִׁיבָה, וְהִלָּה הִצִּיעַ בְּפָנָיו אֶת הַבְּחוּר נֶתָן נָטַע, שֶׁלִּימִים הַתְּפָרָסִם כְּבַעַל הַ"מִּגְלָה עֲמוּקוֹת".

הַבְּחוּר הָיָה צָעִיר בִּישׁוֹן וְצָנוּעַ, וּכְשֶׁנִּסָּסוּ גִיסָיו לַעֲתִיד לְתַהוֹת עַל קִנְקֵנוֹ, לֹא שֶׁשׁ הַחֲתָן הַחֲדָשׁ לְשִׁתְּף פְּעִלָּה עִמָּם, וְהַעֲדִיף לְהִתְרַכֵּז בְּסִפּוּר שְׁלִפְנָיו. הַחֲתָנִים כְּבָר הַחֲלוּ לְרַמֵּז לְחֲמִיָּהֶם עַל הַ"מִּקַּח טָעוֹת" שֶׁעָשָׂה עִם הַחֲתָן הַחֲדָשׁ, וְהִלָּה נִסָּה לְבֹא בְּדַכְרִים עִם בְּתוּ שְׁתוּתָה עַל הַ"תְּכַשִּׁיט" שֶׁאִינּוּ רְאוּי לָהּ וּלְמַעֲמָדָה. אַךְ זֶה הַתַּעֲקָשָׁה, שֶׁאִם מֵה' יֵצֵא הַדָּבָר הָרִי שְׁלוֹ, וְדוֹקָא לוֹ הִיא תִּשְׁאֵל, וְכוּ חֲפָצָה נִפְשָׁה.

אַחֵר הַנְּשׂוּאִין הַשְּׁתַּדְּלוּ בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה לְהִתְרַחֵק מִבְּנֵי הַזּוּג, שֶׁאִינָם מְבִיאִים כְּבוֹד לְמִשְׁפָּחָה הַנוֹדֶעָה.

בְּאַחַד הָעֲרָבִים, הָלַךְ ר' מִשָּׁה בְּרַחוּב וּמָצָא אֶת בְּתוּ יוֹשֶׁבֶת לְבָדָה עַל מַדְרָגוֹת הַבַּיִת, וּמִשְׁתַּמָּה אֲבִיָּה מְדוּעַ אֵינָה סְפוּנָה בְּבֵיתָה הַחֲמִים, נִעְנָה, שֶׁבַעֲלָה לֹמֵד שָׁם עִם אֵלֶיהָ הַנִּבְיָא וְהִיא אֵינָה חֲפָצָה לְהַפְרִיעַ לוֹ. דְּבָרֶיהָ הָעֵלוּ אֶת חֲמָתוֹ עַד לְהַשְׁחִית - "מַעֲשִׂיּוֹת כְּאֵלוֹ מְסִפֵּר חֲתָנוֹ הַנִּחְמָד לְבָתוֹ כִּדִּי לְזָרֵק אוֹתָהּ הַחוּצָה מִהַבַּיִת: לֹמֵד עִם אֵלֶיהָ הַנִּבְיָא..."

קָרָא ר' מִשָּׁה לְחֲתָנָיו, וְסִפֵּר לָהֶם אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַנִּבְזִי, וַיַּחֲדִיו הַחֲלִיטוֹ לַעֲלוֹת אֵלָיו וּלְהִטָּעִים אֶת הַחֲצוּף מִנַּחַת-לְשׁוֹנָם, וְאוֹלֵי גַם קִצַּת מִנַּחַת-זְרוּעָם. אַךְ מִשְׁהֲנִיחַ הָרֵאשׁוֹן שֶׁבָּהֶם אֶת רַגְלוֹ עַל הַמַּדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה לְבֹא הַבַּיִת,

נָפַל תַּחְתּוֹ לֹא רוּחַ חַיִּים. הִכִּינוּ הַנוֹתָרִים שֵׁשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, וּבִקְשׁוּ לִפְּסֵי אֶת הַחֶתָּן.

אָךְ ר' נָתָן, מְשַׁרְאָה שֶׁבִּגְלָלוֹ נִגְזְרָה מִיתָה עַל אָדָם, נָהַג בְּעֶצְמוֹ אֶת עֲנֹשׁוֹ שֶׁל הוֹרֵג נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה, וַיֵּצֵא לְגָלוּת. וְלֹא פָחוֹת מִכֶּף, הִנִּיעוּ הַפֶּחַד מִיָּדוֹ הַקָּשָׁה שֶׁל חֶמְיוֹ וְגִיסָיו.

ר' מֹשֶׁה הָעֲשִׂיר שֶׁרָאָה שֶׁנִּשְׁאָר עִם בֵּיתוֹ הָעֲגוּנָה, הִחֵל לַחֲפֹשׂ אֶת חֶתָּנוֹ בְּכַדִּי לִפְּסֵיוֹ. אָךְ הִלָּה נֶעְלָם לֹא עָקְבוֹת. הִחֵל ר' מֹשֶׁה לְשַׁלַּח אֲגָרוֹת לְכָל מַכְרִיו וַיִּדְּיוּ בָּעָרִים הַשּׁוֹנוֹת הַקְּרוֹבוֹת וְהַרְחוֹקוֹת, לְרַבָּנִים שׁוֹנִים, לְפָרָנְסִים וְרָאשֵׁי הַקֹּהֵל, וּבֵהֶן תֹּאמַר שֶׁל חֶתָּנוֹ הָאוֹבֵד, וּבִקְשָׁה לְאַתְרוֹ, לִפְּסֵיוֹ בְּדְבָרִים, וּלְהִבְיֹאוֹ חֲזָרָה לְקִרְאָקוֹב אֶל אִשְׁתּוֹ הָעֲגוּנָה וּבֵתוֹ.

חָלְפוּ חֲדָשִׁים, וְכָל סִימָן חַיִּים מִהַחֶתָּן הִנָּעֵדָר לֹא נִתְקַבֵּל.

ר' נָתָן עָרַף אֶת גְּלוּתוֹ כְּדָבְעִי, וְלֹא לוֹ בְּעִיר אַחַת יוֹתֵר מִלִּילָה אַחַד, כֶּף שֶׁקָּשָׁה הָיָה לְאַתְרוֹ. אָךְ בְּדִיוֹק כְּעֹבוֹר שָׁנָה לְהַסְתַּלְקוֹתוֹ, שָׁב ר' נָתָן הַבֵּיתָה וְנִתְקַבֵּל שָׁם בְּכַבֹּד רָב.

מָה הִנִּיעוּ לְשׁוֹב, וְכִיצַד מִצְאוּהוּ? - מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֶּף הָיָה:

בְּאַחַד מֵעֲרֵבֵי הַשַּׁבָּתוֹת, הִזְמַן ר' נָתָן יַחַד עִם קִבְּצוֹן נוֹסֵף אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל אַחַד מֵעֲשִׂירֵי הַקֹּהֵל לֶאֱכֹל שָׁם אֶת סְעוּדַת הַשַּׁבָּת. הַקִּבְּצוֹן הָאֲחֵר חָמַד לוֹ אֶת אַחַת מִכִּפּוֹת הַכֶּסֶף, וּמִחֲשַׁשׁ פֶּן יִכְחִינוּ בְּנֵי הַבֵּית בַּחֲסָרוֹנָה וַיַּחֲפֹשׂוּ בְּכָלִיו, הִחֲלִיט לְהַטְמִינָהּ בְּכָלִיו שֶׁל ר' נָתָן. אָכֵן, מִי מִבְּנֵי הַבֵּית הַבָּחִין בַּחֲסָרוֹן הַכֶּף, וְחָפוּשׁ נִעְרַף בְּכָלִיהֶם שֶׁל הַקִּבְּצָנִים, וַתִּמָּצֵא הַכֶּף בְּאַמְתַּחַת ר' נָתָן. אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה!

ר' נָתָן נִלְקַח לְבֵית הָרֵב וְשָׁם נִגְזַר דִּינוֹ, שֶׁלְּאַחֵר הַשַּׁבָּת יַעֲמְדוּ בַּשּׁוּרָה כָּל בְּנֵי הָעִיר וְהוּא יַעֲבוֹר בֵּינֵיהֶם וַיִּסְפֹּג אֶת הַמַּכּוֹת, הַקְּלָלוֹת, הִרְיָקוֹת וְהָעֲלֻבוֹנוֹת הַמְּגִיעוֹת לַגֶּבֶת שִׁפְמוֹתוֹ, הַמִּנְצֵל אֶת טוֹב לְבוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית לְהַעֲלִמַת כִּפּוֹת הַכֶּסֶף שָׁלוֹ.

אָכֵן כֶּף הָיָה, וְהוּא עָבַר בֵּינֵיהֶם וַיִּסְפֹּג אֶת הָרָאוֹי לוֹ בְּנֶפֶשׁ שְׁלֹוָה.

הַתְּנַהֲגוּתוֹ הָאֲצִילִית עוֹרְרָה אֶת תְּשׁוּמַת לְבוֹ שֶׁל פְּרָנֵס הָעִיר שֶׁהִתְבּוֹנֵן בְּפָנָיו וְצוּרַת הַתְּנַהֲגוּת שְׁלֹוָה, שֶׁלֹּא תֵאֱמָה לְדָמוֹת הַקִּבְּצוֹן וְהַגֶּבֶת הַמְּקַבְּלִים. וְאִזּוֹ נִזְכָּר הוּא בְּמִכְתָּב שֶׁקָּבַל מִר' מֹשֶׁה יַעֲקֹבֹבִיץ, וְכִי הָאִישׁ הַמְּבֻזָּה עוֹנָה לְתֹאמֹר הַחֶתָּן הִנָּעְלָם.

קָרָא הַפְּרָנֵס אֶת הַקִּבְּצוֹן לְבֵיתוֹ, וְהִחֵל לַחְקֹר אוֹתוֹ לְשִׁמּוֹ וּלְמִקְוָמוֹ. וְהִלָּה לֹא הִסְתִּיר דְּבָר, כִּי הִבִּין שֶׁמָּה הָיָה הַדְּבָר לְבִזּוֹתוֹ בְּבִזּוֹי גָּדוֹל כָּל כֶּף, בְּכַדִּי לְכַפֹּר עַל

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

בפני בית דין של מעלה

"ואז הופיעו ארבעה מלאכים אחרים, עוטים הוד והדר, כדי להביא את נשמותי בפני בית דין של מעלה.

"התרוממתי אל על וזנקתי למרומי השמים בהרגישי עצמי כל כך קל, כשאני מרחף בקלות כזו, כאלו הייתי מלאך בעל שש כנפים...

עד מהרה הגעתי לתוך עולם מלא אור וגוהות, זוהר ומבריק במדה כזו, שאתם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפילו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מלאה אותי הרגשת אשר ותענוג רוחני עלאי שאין לתארה ולבטאה במלים. כל תענוגי עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעומת הענג של שניה אחת בנהורא עלאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כלם בדלח טהור, והעמודים והקשטות מזהב ומפז. החלונות שבצו ביהלומי ענק, שנצצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין, שנשארת עומד נפעם ונרגש מרב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המלים "מקום המשפט" חרותות באותיות של אש לוהטת, וליד הכניסה רובצים אריות ונמרים שמרחיחים אחרי כל נשמה המכנסת פניהם, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משמיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעת המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קדם. את גדלו של האולם אי אפשר לתפס אפילו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משבצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקות המפצות סביבן קרני אור כאלה, שזיון יכהה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ...

”בְּאַמְצַע הָאוֹלָם עוֹמֵד שְׁלֹחַן עֲנָקִי שֶׁסָּבִיבוּ מְסֻבִּים חֲבָרֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה, כָּלָם מְלַאכֵי אֵשׁ אוֹכְלֹת: בְּרֹאשׁ הַשְּׁלֹחַן לוֹחֲשׁוֹת מְלַמְעָלָה בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אֵשׁ הַמַּלִּים: ”תּוֹרַת מֹשֶׁה אָמַת”, וְעַל פְּנֵי הַשְּׁלֹחַן מִנַּח סֶפֶר תּוֹרָה פְּתוּחַ, שְׁאוֹתִיּוֹתָיו בּוֹרְקוֹת כְּגַחְלֵי אֵשׁ...

”לְכָאן, אֶל הַשְּׁלֹחַן הַזֶּה, מְבִיאִים אֶת הַנִּשְׁמוֹת שֶׁהָעָלוּ זֶה עִתָּה מַעֲמֶמְךָ הַבָּכָא, כְּדִי לַחְרֹץ כָּאן אֶת מִשְׁפָּטֹן לְשִׁבְט אוֹ לְחֻסֵּד.

”בַּעַת הַמִּשְׁפָּט, פּוֹתְחִים אֶת הַדָּף שֶׁל הַנִּשְׁמָה הַנִּדּוֹנָה, בְּסֶפֶר הַזְכְּרוֹנוֹת הָעֵבֶה הָעָשׂוִי מְקַלֵּף, וְקוֹרְאִים מֵתוֹכוֹ אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים וְאֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים שֶׁבַּעַל הַנִּשְׁמָה עָשָׂה בְּמִשְׁךָ כָּל שְׁנוֹת חַיָּיו עָלֵי אֲדָמוֹת, וְשֶׁהוּא כָּתֵב אוֹתָם בְּמוֹ יָדָיו. לְכָל מִשְׁפָּט מִתְּצַבִּים מְלַאכֵי רַחֲמִים וּמְלַאכֵי דִין, מְלִיצֵי יֵשֶׁר וּמְקַטְרָגִים. הַנִּשְׁמָה עֲצָמָה נֶאֱלָמַת דִּם בְּדָרוֹךְ כָּלָל מֵרַב חֲרָדָה וּפְחַד, וְאֵינָה מְסַגֶּלֶת לְלַמֵּד זְכוּת עַל עֲצָמָה לְבַד, וּלְהַתְּגוֹנוֹן נֶגֶד דְּבָרֵי הָאִשְׁמָה עַל עֲבֻרוֹת וְחֻטְאִים הַמוֹטְחִים נִגְזָה עַל יְדֵי הַקְּטוּרָה.

עַל פִּי רַב מְזַמְּנִים גַּם יַעֲדִים לְמִשְׁפָּטִים אֱלֹהִים. בַּעַת שְׁחִכְיִתִּי לְתוֹרִי לְהַקְרֹא לִכֶּס הַמִּשְׁפָּט, הַתְּנַהֵל שָׁם מִשְׁפָּט שֶׁל נִשְׁמָה אַחֶרֶת, וּבְמַהֲלֹךְ הַדִּין נִקְרָאוּ קִירוֹת בֵּיתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם לְהַעֲדִי נִגְדּוֹ עַל עֲבָרָה שֶׁעָשָׂה שָׁם בְּסֻתָּר, בְּהִיוֹתוֹ בְּטוֹחַ שְׂאֵף אֶחָד אֵינוֹ רוֹאֶה אוֹתוֹ.

”פְּסָקֵי דִין שׁוֹנִים נִחְרָצִים לְכָל נִדּוֹן וְנִדּוֹן. חֵלֶק נִדּוֹנִים לְגִיּהֲנוּם, אֶךְ יֵשׁ לְקַבֵּעַ גַּם לְאִיזָה מְדוֹר וּלְכַמָּה זְמַן. עַל אַחֲרִים גּוֹזְרִים לָרֶדֶת לְשֹׂאוֹל תַּחֲתִית וּלְכַף הַקָּלַע. יֵשׁ גַּם כְּאֵלָה שְׁחוֹתְכִים אֶת דִּין לָרֶדֶת שׁוֹב לְעֵלְמָא דְלִתְתָּא וּלְהַתְּגַלְּגַל בְּגוּף שֶׁל בְּהֵמָה, אוֹ בְּצִמְח דּוּמָם, וְלַעֲמֹד וּלְחַכּוֹת יָמִים וְשָׁנִים לֵאמֹן קֹץ עַד שֶׁיִּגְיעוּ לְיַדֵּי תַקּוּן.

”מִיָּד עִם מִתָּן פֶּסֶק הַדִּין, כְּשֶׁהַנִּשְׁמָה יוֹצֵאת חִיָּבֶת בְּדִין, נִתְּנָת הָרְשׁוּת לְמְלַאכֵי הַחֲבָלָה וְהֵם חוֹטְפִים אוֹתָהּ וּמוֹצִיאִים אוֹתָהּ אֶל הַמָּקוֹם הַמְּיָעֵד לָהּ. הַנִּשְׁמָה מְקוֹנֶנֶת וּמִיֻּלֶּלֶת, מְבִיעָה אֶת חֲרָטָתָהּ וּמְבַקֶּשֶׁת רַחֲמִים, אֶךְ בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן שׁוֹב אֵין מָקוֹם לְחֲרָטָה וּלְתִשְׁבּוּבָה עַל הָעֲבֻרוֹת שֶׁהָאָדָם עָבַר עֲלֵיהֶן בְּיָמֵי חַיָּיו עָלֵי אֲדָמוֹת.”

(הַמִּשְׁךָ יָבוֹא בַּעֲזוֹ"ה)

ספר מִזְכָּה הָרָבִים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שְׂכָר המִזְכָּה אֶת הָרָבִים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיהר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו "הוכח תוכיח את עמיתך וגו' (ויקרא י"ט, יז)

ט. ודאי שלא ינעם לאדם להיות מוכיח ומטיף מוסר בשעה שהוא רואה שכל פעולתו אין בה מועיל וכי השחית דבריו על אזנים ערלות. ברם, חייב אדם כזה ללמוד ממעשיה של מוכרת-התפוחים בשוק. כל היום היא עומדת על רגליה ליד סלי התפוחים ומכריזה בקולי קולות:

- תפוחים בזול! תפוחים קנו בזול!

עבר אחד וראה אותה עומדת כך ופיה אינה פוסק מלצעוק ומלהכריז על סחורתה, ברם במשך כל אותו זמן שהתבונן בה לא סר אליה איש ולא מכרה אפילו תפוח אחד. אף-על-פי-כן המשיכה והכריזה: - תפוחים! תפוחים! בזול!

פנה אליה אותו אדם ואמר: הגידי נא לי דודתי, הנה עומד אני כאן שעה ארוכה ושומע כיצד את מרעישה את השוק בקולך וכיצד את מכריזה על סחורתך בכל כוחך, ברם לא ראיתי עד כה איש פונה אליך וקונה ממך אפילו בפרוטה אחת; מה תועלת יש איפוא בצעקותיך - כלום אינך מכלה כוחך לריק?

צחקה האשה ואמרה: - וכי ממה אני מתפרנסת אם לא מתפוחים אלה? כל ערב אני חוזרת ובאה הביתה, מונה את כסף הפדיון ומוצאת שנשארו לי פרוטות מעטות כריוח ממכירת התפוחים במשך היום, המספיקות לי לפת לחם ולתבשיל כלשהו. מבין מאה אנשים החולפים ועוברים על פני סלי התפוחים שלי יש ויסור אחד ויקנה. לפעמים אף קרה שיסור אחד מעשרה ויקנה ממני - הכל כפי שיקרה המקרה באותו יום. ברם אם אפסיק להכריז על סחורתי מי ידע עלי ועל התפוחים שבסלי ומאין תימצא פרנסתי?

ודומה לכך ענין התוכחה. המוכיח המטיף מוסר, מצוה גדולה הוא מקיים ושכר רב מובטח לו על כך. אפשר ואפשר שתשעים ותשעה אנשים לא ישימו לבם לו ולתוכחתו, לא ישמעו אליו ואולי אף ילעיגו עליו. ברם אם יעלה בידו להחזיר למוטב אפילו אחד בלבד - והיה זה שכרו הגדול.

אבל אם אדם מתבייש או מתעצל להכריז על סחורתו בקולי קולות, הרי ודאי שאיש לא ידע עליו. ופרנסתו מאין תבוא. (משלי ה"חפץ חיים")

שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו

י. כל אלה הבאים לקיים מצוות "הוכח תוכיח", הבאים למנוע את חבריהם מלעבור על מצוות התורה - אל נא תרפינה ידיהם ואל נא ייעצבו אל לבם, אם יראו שאין הדבר עולה בידם על נקלה, שאין שומעים להם. ודאי, אין מלאכה זו קלה כלל וכלל. וכי לא יהיו כאותו חנווני הרוצה למכור הרבה סחורה - ובשעה שנכנס לחנותו לקוח קשה, כלום יעלה על דעת החנווני לכעוס על הלקוח על שום שהוא בררן או סרבן או מרבה לעמוד על המקח? כלום יעלה על דעתו לסרב למכור לו? וכי ראיתם מימיכם חנווני שיתלה שלט על דלת חנותו בזו הלשון: "כאן מוכרים רק ללקוחות טובים. לקונים קשים אין מוכרים"? ודאי שאין חנווני כזה.

מוכר חייב להיות סבלן מטבעו וותרן על מידותיו. חייב הוא לדעת לדבר על לבו של קונה ולשדלו בדברים רכים, שאם לא כן לא יוכל להרוויח את לחמו.

אדם שרוצה לשדל את חברו שיעשה דבר מצווה דומה לחנווני שרוצה למכור סחורתו, שהרי אף הוא יקבל שכר, כי גדול שכרם של המסייעים ידי עושי מצווה - אם יש כאלו המקבלים מהם מיד, כאותם לקוחות הנכנסים לחנות וקונים בלא עמידה על המקח - מוטב. ברם אם יש כאלה שאינם מקבלים מהם, כאותם לקוחות טרדנים וסרבנים, שאין הסחורה נאה בעיניהם והם עומדים הרבה על המקח - ידעו זאת המוכיחים ויבינו, כי יש להשתדל למכור גם להם ואף שכרם מזומן להם, כי בסופו של דבר גם אלו יקנו דבר-מה בחנותם.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדוד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסייעתא דשמיא, מוצאי שבת קודש לסדר "אדם כי יקריב מכם קרבן לה"
תש"ע לבריאת העולם פה ק"ק בית שמש.

כבוד האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א.

מגלגליו זכות על ידי זכאי, מצוה גוררת מצוה, לוחם מלחמות השם על פשרות
וחינוך וכיוצא בזה, וכעת "צדיק פתח ירח" "אנה למושב לו" בתוך העיר בית
שמש.

טובים מאורות שברא יוצרינו, וזכה דורנו כמבואר בזהר הקדוש פרשת וירא
אשר באלף השישי בכל שתין שניו תתעלה המלכות שהיא חכמה תתאה חכמת
שלמה מדרגא לדרגא עד שיתפתחו מבויעי החכמה, ויתקיים רמז הכתוב בשנת
שש מאות לחיי נח יתפתחו מבויעי החכמה וגו', עלה השחר והאיר תבל עם מאורי
ישראל מגיני האמונה הרב המקובל הקדוש האלוקי רבי משה חיים לצאטו,
הרה"ק האלוקי רבי חיים בן עטר, והרה"ק אור ישראל מורינו בעל שם טוב,
והגאון החסיד מורינו אליהו מוילנא זי"ע ועל ידי באוריהם בספר הזהר וכיוצא
בו, ויען כי ספר הזהר הקדוש מורם ונשגב וגבוה ממדרגת העם בזמן הזה, קרבו
את המאורות אלינו, (ולא לחינם עוררו גדולי הדורות על לימוד חכמת האמת כמו שכתוב
בתקונים (תקון ל' דף עג:): אפלו כל אינון דמשתדלין באורייתא כל חסד דעבדין
לגרמיהו עבדין, בההוא זמנא (תהילים עח טל) ויזכור כי בשור המה רוח הולך ולא
ישוב, לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיחא. [תרגום ללשון הקדש]: אפלו כל אלו
העוסקים בתורה כל חסד שעושים לעצמם (הם) עושים. באותו זמן (כתוב) "ויזכור
כי בשור המה רוח הולך ולא ישוב", (רצוה לומר שלא ישוב לעולם, וזהו רוח של משיח).

וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאליו אינון דעבדין
לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק גביעו
דחכמה דאיהי 'י מינה, ואשתארת ב' בישה. [תרגום ללשון הקדש]: אוי להם
מי שגורמים שילך מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה
יבשה ואינם רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת ממנה גביעת
החכמה שהיא 'י. והב' נשארת יבשה. וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביצה והרג

וְאֵבְדוּ בְּעֶלְמָא. [תְּרַגּוּם לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ]: אִי לָהֶם שְׁגוּרִמִּים עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וְכָזָה וְהָרָג וְאֵבְדוּ בְּעוֹלָם).

עַל פֶּן בּוֹאוּ וְנִחְזִיק טוֹבָה וְנִחְזֶק אֶת כְּבוֹד הָאֲדָמוֹ"ר שְׁלִיט"א וַיִּישַׁר כָּחוֹ וְחִילוֹ וַיִּזְכֶּה לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ עַל יְדֵי הַפְּצַת סֵפֶר הַזֹּהַר כְּרִצּוֹנוֹ הַטָּהוֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֹהַר הַקֹּדֶשׁ "וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהָרוּ כְּזֹהַר הָרָקִיעַ" "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהַר וְכו' וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֹּהַר יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי [דְּהִינּוּ הַזֹּהַר עֲצָמוֹ אֹמֵר שֶׁבְּזָכוֹת לְמוֹד הַזֹּהַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְקוּן מִהַגְלוּת] וְכֵן בְּתַקּוּנֵי זֶהָר סוֹף תַּקּוּן ו' וְכו' "מְהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ כִּד אֲתַגְלִיא לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְרָא בְּסוֹף יוֹמָיָא וּבְגִינִיָּה [וַיִּקְרָא כ"ה י'] וְקִרְאָתָּ דְרֹר בְּאֶרֶץ.

כַּעֲתִירַת:

הָרֵב שְׁלֹמֹה דָּוִד פִּישָׁר, מַחְבֵּר סֵפֶר אֲרִיגַת שְׁבִיעִית, בֵּית שְׁמֶשׁ

הַמְשָׁךְ מַעֲמוּד י

עַלִּיָּהּ, יִהְיוּ רִישָׁא לְכָל סְטְרֵי עֲלָמָא וְלֹא יִתּוּבוּן בְּאִסּוּתָא... וְאִשְׁתַּכַּח בִּינִיָּהּ (וַיִּקְרָא ע"א א') סֵפֶר תּוֹרָה דְּלֹא מִשְׁתַּקֵּר...

(מְדַרְשׁ הַנַּעֲלָם שֶׁבְּזוּהַר חֹדֶשׁ פֶּרֶשֶׁת וַיַּחֲזִי)

וַי לְמִי שִׁימְצָא בַּעַת בּוֹא הַגְּאוּלָּה, וְאִשְׁרֵי מִי שִׁימְצָא בְּאוֹתָהּ שַׁעָה כֶּשֶׁר בִּיהֲדוּתוֹ

אִיתָא בְּזוּהַר הַקֹּדֶשׁ (שְׁמוֹת ז'): זִקָּף רַבִּי שְׁמַעוֹן יִדִּיּוֹ וּבִכְהָ וְאָמַר: וַי מֵאֵן דִּיזְדַּמֵּן בַּהֲהוּא זְמַנָּא, וְזָכָא חוֹלְקִיָּה מֵאֵן דִּיזְדַּמֵּן וַיִּשְׁתַּכַּח בַּהֲהוּא זְמַנָּא... זָכָא מֵאֵן דִּיזְדַּמֵּן וַיִּשְׁתַּכַּח בַּהֲהוּא זְמַנָּא, בְּגִין דַּהֲהוּא דִּיתְקִיִּים בַּהֲהוּא זְמַנָּא בְּמַהִימְנוּתָא, יִזְכֶּה לַהֲהוּא נִהִירוֹ דַּחְדּוּה דְּמִלְכָּא...

בַּעֲקֵב־תָּא דְּמִשְׁיָחָא מְלַחְמוֹת יִתְעוּרְרוּ בַּעוֹלָם וְצִרּוֹת תְּבַאנָה בְּצִרּוֹת מוֹבָא בְּזוּהַר חֹדֶשׁ: אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה לְרַב יוֹסֵף: בּוֹא וְאִרְאֵה לָךְ דְּכַךְ הוּא גְּאוּלְתֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בַּעֲדָנָא דִּינִהַר לַהוֹן שְׁמַשָּׁא דְּגְּאוּלְתָּא יִתִּי לַהוֹן עֵקָא בְּתַר עֵקָא וְקִדְרוּתָא בְּתַר קִדְרוּתָא, עַד דְּאֵנוּן בַּה יִנְהַר עַלִּיהוֹן נִהוּרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא... וּבְזְמַנָּא הַהוּא מְלַחְמוֹת יִתְעוּרְרוּ בַּעוֹלָם, גּוֹי בְּגוֹי וְעִיר בְּעִיר, וְצִרּוֹת רַבּוֹת יִתְחַדְּשׁוּ עַל שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַד שִׁיקְדּוּ פְּנֵיהֶם כְּשׁוֹלֵי הַקִּדְרָה, וְאַחֵר כֵּךְ תִּתְּגַלֶּה עַלִּיהֶן גְּאוּלְתֵּן מִתּוֹךְ שְׁאֵגַת לַחֲצֵם וְדַחֲקֵם...